

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instrvctio Magistri Novitiorvm

Juan <de Jesús Maria>

Coloniæ, 1613

Cap. 2. De prudentia erga Nouitios omnes recenter indutos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48543](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48543)

gni faciat, quod multos virtutum actus absque difficultate, exercere conspiciat. Eos verò æstimandos pluris censeat, qui cum naturã parum bonã sorte acceperint, sub renuntiationis tamen initium, cum proprijs passionibus luctari, & virtutum actus licet exiguos obire consuefcunt, clarior quippè hæc luctatorum victoria est, quæ si lucta perseueret, magnis certè momentis augebitur. Sed ad peculiaria prudentiæ capita descendamus.

Cap. 2. De prudentia erga Nouitios omnes recenter indutos.

Rectè dictum est. Dimidium facti, qui benè cœpit habet: perspectum est enim primam eorum, qui mundo renunciant, institutionem, si suis numeris absoluta sit, ad eò altè Nouitiorum animis imprimi; vt intra dies paucos mira transformatione, ex hominibus in Angelos mutati videantur. Quapropter in nouis fratribus absque mora erudiendis Magister sit maximè sedulus: & ne diem quidem vnum, sine accurata instructione labi permittat. Sed vt
 pru-

prudēter agat, firmaq; fūdamēta edificij,
 q; molit iaciat, quę subijcim^o, obseruet.
 2 Inter vniuersos christianæ perfectio-
 nis tractatores constitutum est, viam tu-
 tam, & ab omni erroris suspitione alie-
 nam esse eam, quæ ex oratione, & morti-
 ficatione componitur; adeo, vt si quis e-
 leuandæ in Deum mentis, & voluntatē
 propriam, sensusq; suos mortificandi
 curam gerat, palmam obtinuisse videat-
 ur. Neque rem hanc per se compertam
 rationibus adstruere, necesse est: nemo
 enim tam rudis in Magistrū optabitur,
 qui doctrinam hanc exploratam non
 habeat, cū perfectam animæ, corpo-
 risq; culturam manifestē complectatur.
 Hac ergo doctrina posita à primis die-
 bus fratres indutos Magister per se, aut
 si legitimè impediatur, per socium, do-
 ceat, qua ratione orare, præsentiam Dei
 menti impressam gerere, orationibus
 iaculatorijs, frequenter cor sursum im-
 pellere, & actus, quos exercent in
 Deum dirigere debeant, quemad-
 modum in eorum Instructione tradi-
 dimus: quod est primum caput. Do-
 cebit etiam, qua ratione debeant

in rebus modicis propriam voluntatem abnegare, propriosque sensus disciplina mortificationis exercere; quod est caput secundum.

3 Exemplum mortificationis exercendæ fit. Dum libet intra cellam sedere, eo ipso, genuflectere, dum placet quicquid intueri, eo ipso, oculos cohibere. Dum in Refectorio, cibus appetitum irritat, eo ipso, buccellas aliquot, puta duas, aut tres, Iesu Christi amore relinquere. Ecce planissimum, & utilissimum incipiendæ mortificationis exemplum: quod cum spiritu orationis coniunctum; ab ipso Religionis primordio, summam fecelicitatem promittit. Quod certè ad eum verum, & testatum est, ut si Novitii faustum hoc inceptum ad finem usque protendant, eximiam sanctitatem paraturi credantur, quod exempla multi conuincunt.

4 Erit autem insignis emolumentum, Magister à primis diebus, aliquem leuius harum mortificationum numerum præfigat, quem nouelli fratres, quasi quotidianum pensum exoluant, puta numerum septenarium, quem in primis certissimum

tiffimè impleant, quamuis ultra eum numerum, absque numero, procurare debeant. Illud quippè opus certo numero definitum animos vigilantiores efficit, & genus quoddam fidelitatis Deo acceptissimæ est, quæ arduitatem quandam præfert laude digniorem, quàm numerus mortificationum maior solutus, & incertus. Monendi sunt autem fratres, ut si (quod euenire inexpertis solet) in examine conscientie nocturno, animaduernerint, se numerum illum non expleuisse, antequàm cubitum eant, totidem saltè prostrationibus illum compleant, atque in eum modum, mortificationis disciplinam tenacissimè apprehendant.

5 At enim quia instar stipitum è syluâ cæsorum Nouitij in manus artificis, à Deo mittuntur, ut dolentur, & poliantur, atque ad fabricam domus Dei coaptentur; dabit operam Magister, ut ab initio, antequàm eos mortificationibus varijs exercere incipiat, se illis propitium, & beneuolum exhibeat. Quod eò conferet, ut illi adhuc spiritualis amoris ignari, ad primos ingressus, durum re-

ctorem se habituros non existiment, & mortificationem crucis expauescant. Præstabit illi sanè minus difficulter, aut fortasse absque difficultate modicas illas mortificationes, quas diximus eorum fidei committendas, & intra, vel extra cellam exercendas: at eas, quæ extrinsecus, hoc est à Magistro inferuntur, utpote difficiliores non adeò facile omnes accipient. Credendum est autem omnes illas non difficulter accepturos, si Magistrum prius patrem, quàm iudicem experiantur.

¶ Præmissa ergo benevolentie ostensione, ut dictum est, monasticæ prudentiæ maxima pars est, novos fratres leuibus mortificationibus intercalatis sensim exercere; ut immenso lucro, ad grauiora experimenta comparentur. Ut si, exempli gratia, Magister videat nouum fratrem vestem nouam, qua est indutus amare; iubeat ut cum veste obsoleta commutet. Si Breuiarium nimis placeat; aliud minus gratum, illo sublato, tradat. Si cella fit commoda, in aliam minus commodam transire præcipiat. Hæc quippe exercitia pru-

prudenter, & cum intermissione vſitata, à primis quoque diebus multiplices coronas promerentur, & ad grauiffimas luctas animos præmuniunt. Proſunt prætereà, vt Magiſter longiore probatione diſcernat, quinam è No- uitijs profeſſioni digni ſint. Nam ſi in breui vnius anni probatione, ad vltimos menſes Mortificationis examen differatur; vix pacata conſcientia de- cerni poteſt, an emittendæ profeſſioni idonei ſint. Facile quippe animus pro- feſſionis cupidus trium, quatuorue mē- ſium mortificationem, vitæq; correptionem ſimulat.

7 Iniunget ſocio, vel alicui fratri, ex antiquioribus fidiffimo, vt recenter in- dutos, de communioribus cæremonijs, conſeſtim inſtruat, & de communibus modèſtiæ regulis admoneat.

8 Ipſe verò Magiſter recenter ingreſ- ſos frequentius, quàm alios viſitet: & a- liquam lecti, vel victus commoditatem ijs, præſertim qui delicatiores ſint, per aliquot indulgeat, quando ſpectatis perſonarum, & temporum circum- ſtantijs crediderit expedire.

uersè quippè hanc indulgentiam permittere non expedit: certum est. autem, erga viros graues, puerosue ingenuos è commodissimo vitæ genere in austerâ Religionis disciplinam transeuntes, illa vti opus esse. Consideret omnia Magister, & lumen à Deo iugiter postulet ad rem hanc, & alias similes, vbi periculum laxitatis imminere videtur, discernendas.

*Cap. 3. De prudentia erga Nouitios,
pueros vel adoleſcentes.*

- 1 **D**iscrimen ætatis, prudentiæ lege, ab educatoribus idoneis obseruandum est: nè aut naturam vires acquirentem eneruent, & ferendis Religionis oneribus ineptam efficiant: aut è contrario, tenellæ ætatis prætextu, indulgentiam nimiam, & pueriles mores impunè excurrere, obseruantiaq; regularè extenuare permittât. Quocirca subiecta cõsilia prudēs Magister obseruet.
- 2 Mox ac Nouitij ætatis illius iuduti sunt, seorsim vocatos noui status, in què vocati sunt, amanter admoneat: horteturq; ne in posterum se pueros existiment,